

LindhéBladet

Nr 1 År 2018 / Årgång 32

2019 SLÄKTMÖTE MED FEST!

Nästa år blir det stormöte och fest!. Kanske en släkt-loppis, kanske något helt annat. Kom gärna med förslag och idéer! Facebook-sidan är öppen för ris och ros, dialog och idéer.

KÄRA FRÄNDER

När släkten utökas med en skrynklig liten ny medlem brukar ett genomgående samtalsämne vara vem bebisen liknar. ”Åh, han har pappas näsa!” Ibland kan man få intrycket att barnet består av pusselbitar med olika delar av släkten; farfarsmors stortå, morfars hårfärg, morbrors öron och så vidare. Nästa fråga är om det kommer att finnas några utmärkande, medfödda karaktärsegenskaper hos den lilla. Kommer hen bli genuint gladlynt som sin mamma eller principfast som sin far? Finns där något särdrag som andra i släkten också äger?

När vi i styrelsen skulle hitta på tema för årets blad frågade vi oss om det finns något släktdrag som är vanligt förekommande hos Lindhé-ättlingarna? Vi valde ut några släktingar som också fyller jämt i år och intervjuade deras anhöriga. Sten-Erik Lindhé (70 år), Jörgen Lindhé (60 år) och Johan Lindhé (60 år). Intervjuoffren är Sten-Eriks söner; Max, Felix och Alexi, Jörgens sambo Kristina Albertsson, dottern Lexi och modern Gunnel, Johans hustru Margareta och barnen Johanna och Oskar. Som referensperson tog vi den numera framlidne Bertil Lindgren, där vi låtit hustrun Ulla få ge sin bild för att se om den stämmer med profilen på de tre övrigas.

Vilka är Sten-Eriks/Jörgens/Johans bästa sidor? Vad är Sten-Erik/Jörgen/Johan bra på?

Max: Sten-Erik är pedagogisk och öppen. Bra på att lyssna. En mångsysslare. Felix: Han är härdig. Speciellt när det kommer till saker i hemmet, såsom snickeri och trädgårdsarbete. Han är väldigt punktlig, även om det börjar avta såhär på äldre dagar. Alexis: Han är en extremt god, och effektiv, lyssnare. Inte i det att han sitter tyst när andra pratar,

utan att han är mån om att läsa på och tänka kring frågor andra brinner för, så att han sedan kan driva på och nära diskussionen i ämnen som andra omkring honom gärna vill prata om. Sedan är han väldigt pålitlig i krissituationer. Lugn och stabil.

Kristina: Jörgen är omtänksam, pålitlig, glad, humoristisk, positiv, suverän på att laga god mat och praktisk/härdig. Duktig på att måla (tavlor), växter och odling. Bra på att ta till vara på det goda i livet. Lexi: Pappas bästa

sidor är att han är så glad, barnslig, inbjudande, lagar god mat, målar och löser mattetal. Gunnel: Jörgen är i grunden glad och positiv, idé- och fantasirik och lite ’finurlig’ och rolig om tillfälle finns till upptåg. Han har inlevelseförmåga och är hjälpsam, tar i och försöker lösa problem. Han har fortfarande en pojkkattig framtoning som en del i hans charm och är nyfiken.

Margareta: Johan är snäll, envis och nyfiken, vill testa och ta sig an nya utmaningar – t.ex. bygga hus, köra Öppet Spår, hålla en föreläsning. Målinriktad, har han bestämt sig för något så genomför han det, även om det ibland kan ta lite tid ... Johanna: Pappa är snäll och oftast glad. Han är envis och genomför alltid det han tar sig för. Han är bra på att bygga hus, städa och packa bilen. Oskar: Pappas bästa sida är definitivt att han alltid ställer upp för en. Oavsett anledning eller situation så vet man ändå att pappa alltid gör sitt absolut bästa för att hjälpa en. Han är inte bara en livlina som man kan ringa om man är med i Postkodmiljonären eller den perfekta lagmedlemmen i På Spåret – speciellt om man behöver veta någon absurd detalj från en obskyr musikgrupp eller vem det var som byggde en medeltidskyrka – han är en livlina i verkliga livet också.

Ulla svarar att Bertils bästa sidor var: Omtänksam, snäll. Duktig på att leda personal, hotell och måla tavlor.

Gillar Sten-Erik/Jörgen/Johan att sporta? I så fall vad?

Sten-Eriks tre söner är överens om att han gillar tennis, slalom, golf, Friskis, rida, långfärdsskridskor och promenader.

Kristina: Jörgen är en friluftsmänniska som gillar flugfiske/fiske, jakt, vara ute i naturen. Lexi: Springa? Aldrig i livet. Men att vara ute och jaga, fiska eller plocka svamp i flera dygn det gör han med glädje. Gunnel: Han sportar väl inte aktivt med någonting idag.

Margareta: Johan tycker mycket om att sporta och träna, både för att må bra och utmana sig själv – styrketräning, cykling, skidåkning, långfärdsskridskor – försöker lära sig paddla kajak. Johanna: JA! Pappa gillar att träna och utmaningar! I vardagen – cykling, styrketräna. Ute i naturen är han gärna och åker långfärdsskridskor, längdskidor, skridskor. Oskar: Pappa är intresserad och kunnig inom de allra flesta sporter, och i synnerhet om Sverige som landslag är med och tävlar. Han gillar att sporta själv också t.ex. långfärdsskridskor, längdskidåkning och utförsåkning – gärna sådant man kan kombinera med utomhusupplevelser samtidigt.

Ulla: Bertil gillade att åka skidor både utför i Alperna och turer på fjället. Älskade havet.

Läser Sten-Erik/Jörgen/Johan mycket? I så vilken typ av litteratur?

Max: Måttligt. Felix: Ja, en del historia/dramatiseringar av historiska event är det nog. Alexis: Lite eklektisk smak, men mycket biografier och historia. Han gillar även att läsa på om saker som intresserar andra i hans omgivning, för att bättre kunna diskutera med dem.

Kristina: Ja Jörgen läser mycket och blandat, Dan Brown, Tom Clancy, Conn Iggulden, Jan Guillou, Leif GW. Lexi: Han är en riktig bokslukare. Gärna en spännande bok som är verklighetsgrundad. Gunnel: Ja, han är intresserad av historia och även nutidslitteratur.

Margareta: Johan läser gärna deckare – t.ex. Leif GW Persson – historieböcker, faktaböcker – t.ex. ”Ved” – citatsamlingar, biografier, gärna om någon av de ”gamla” musikfavoriterna: Neil Young, Elvis Costello, Bruce Springsteen. Johanna: Ja, deckare och biografier. Os-

kar: Pappa säger att han inte läser tillräckligt, men det beror ju lite på vem man jämför med. Han läser mycket nyheter och tidningar, men när det kommer till litteratur ser jag honom oftast i solstolen med en GW deckare eller en biografi om någon musiker. För att inte tala om den sommaren när det var en bok om olika moln som gällde. Det var synnerligen intressant.

Ulla: Bertil gillade deckare och typ lite lättare litteratur.

Gillar Sten-Erik/Jörgen/Johan att hålla tal? I så fall vill han förbereda sig eller gör han det spontant?

Max: Jo, men snarare anekdoter. Felix: Jo, halv-spontant, men säkerligen förberett i hjärnkontoret.

Alexis: Ja. Pappa gillar uppmärksamhet, som alla andra i vår familj. Han är en mästare på Dad Jokes och klassiska anekdoter och ”skämt”. Pappas talarstil är god i det att han har en bra stark röst, ett lugnt tempo och i regel inte är svamlig. Han är inte en sådan som förbereder sig extremt mycket, utan jobbar mer utifrån några stödpunkter eller improviserar talet kring en specifik historia som han vill

berätta.

Kristina: Ja. Jörgen kan hålla tal med bravur. Lexi: Pappa ställer sig gärna upp inför folk och håller ett tal men om det ska vara mer än en skål så vill han nog förbereda sig. Han är oftast väl förberedd med det mesta. Gärna listor och exakta tider nerskrivna när han ska hålla sitt tal. Gunnel: Jag tror att han tycker det är ett nödvändigt ont ibland. Inte hans bästa sida.

Margareta: Nja, men om Johan får förbereda sig håller han tal väldigt bra. Johanna: Gillar vet jag inte men om han håller tal vill han förbereda sig. Oskar: Vet inte om han gillar det, men han gör det när det ”förväntas” och han gör det väldigt bra.

Ulla: Bertil höll gärna tal. Det var mest spontant.

Hur agerar Sten-Erik/Jörgen/Johan i stressade situationer?

Max: Bästa tillfället att få se Sten-Eriks temperament är i stressade situationer, de är en av få gånger han blir irrationell. Felix: Inte alltid väldigt bra. Irritation kan bubbla fram ganska snabbt, om saker inte går enligt plan. Alexis: Världens stabilaste person i riktiga krissituationer. Väldigt labil i vardagsstress-situationer.

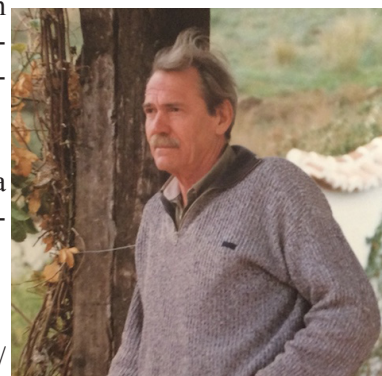
Kristina: Jörgen är samlad och sansad. Lexi: Han upplevs arg, men han blir inte stressad så ofta för han brukar vara väl förberedd och om han skulle bli stressad är det ofta för att han glömt äta och är grumpy. Gunnel: Om han lyckats med en sak/uppgift som verkat svår/besvärlig/lite för mycket blir Jörgen stressad. Om han får beröm/uppskattning/bekräftelse på att han lyckades slappar han av.

Margareta: Johan är inte stresstålig – blir sur och tyst. Kommuniserar inte utan tror att övriga ska förstå vad han tänker ... Johanna: Inte så bra, pappa blir mest tyst och tänker. Oskar: Tunnelseende och stresspåslag. Sådan får sådan son.

Ulla: Bertil var lugn och diplomatisk.

Kan du se några speciella särdrag hos Sten-Erik/Jörgen/Johan?

Max: Sten-Erik får alltid ett fåraktigt leende när han ska dra en historia eller anekdot (som tyvärr vi i familjen har hört många gånger men det verkar han ha förträngt eller

inte bry sig om). Han uttalar sig sällan starkt i frågor vilket jag har kommit att tolka som ett visdomsdrag då han ser att det finns flera sidor i en diskussion. Alexis: Pålitlig och kapabel. Han är den sista allt-i-allo-mannen i en allt mer specialiserad värld: han kan måla en vägg, mecka el, investera i aktier, bogsera en bil, ställa en häst, plantera ett träd, grilla en köttbit...

Kristina: Jörgen är intelligent och snabbtänkt, lätt att prata med "alla sorts människor", ödmjuk, ger aldrig upp. Lexi: Pappa är stolt och gillar att ha rätt. Gunnel: Jörgen har "låg profil" och har en konstnärlig ådra som uppenbart måste vara ett arv från Lindhearna. Han ritar, tecknar, och skissar på ett lätt och naturligt sätt fast han inte har någon utbildning i "ämnet". Hans farfar målade ju på "heltid" efter sin pensionering.

Margareta: Johan är väldigt mycket storebror – lojal, ansvarstagande, det är viktigt att göra rätt. Familjen är viktig. Han är väldigt social, ställer alltid upp, är omtänksam och har humor. Johanna: Omtänksam, modig, målinriktad. Oskar: Pappa vill alltid göra rätt för sig. Jobbar extremt hårt och är väldigt social och rolig.

Ulla: Bertil var generös, lite bohemisk och arbetsnarkoman.

Hur är det att ha Sten-Erik/Jörgen/Johan till pappa/man?

Max: Sten-Erik har alltid tagit faderskapet seriöst, men utan att dalta eller skämma bort. Nordstjärnan i uppfostran är rättvishet och frihet under ansvar. Felix: En enorm källa till kunskap! Det finns alltid någon att vända sig till, oavsett frågeställning/problem. Pappa är en så en fantastisk person, som älskar sin familj oavsett brister eller livsval.

Alexis: Han är världens bästa. En acquired taste, men jag kan lita på att han finns där för mig när jag behöver honom, samtidigt som han aldrig tränger sig på. Vår familj är en samling översociala individer som samtidigt har ett väldigt stort behov av eget utrymme och ensamhet, och pappa balanserar de behoven hos både sig själv och gentemot sina barn perfekt.

Kristina: Jörgen är fantastisk! Alltid på glatt humör, det är

aldrig tråkigt i hans sällskap, många överraskningar, full fart hela tiden, snabb och flexibel i tanke och handling. Otroligt kreativ. Inspirerande. Bra på att lyssna och har lätt att tolka och känna av människor. Trygg och pålitlig. Allmänbildad och följer med stort intresse vad som händer i vårt samhälle och omvärld, gillar att diskutera. En på alla sätt underbar människa. Lexi: Han är den bästa pappan man kan tänka sig. Och trots att han varit halvtids ensamstående pappa med heltidsjobb har han lyckats visa mig precis vad det innebär att vara en bra människa och hur man klarar sig igenom livets ups and downs, plus att han lärt mig laga god mat. Gunnel: Jag är så glad att ha honom som son och min allra närmaste anhörig som jag tycker om att tala med om stort och smått och även svårt.

Margareta: Johan är min bästa vän, jag kan alltid lita på honom. Johanna: Man kan alltid ringa till pappa vid "kris"-situationer (även om det är från USA med en bil som inte startar), han supportar och är omtänksam. Oskar: Det är väldigt härligt att ha Johan till pappa. Inte minst för att han ger oss andra upphov till så många skratt och internskämt genom åren, men också för att han är ödmjuk och genomsnäll. Han ställer alltid upp.

Ulla: Bertil var mycket omtänksam och kärleksfull. Överraskade med små presenter och kärleksbrev.

Lindhé-ättling synes vara en mycket älskansvärd och älskad person som både är sportig och aktiv även om han ibland har lite "hög svansföring". Dock förefaller Lindhé-ättlingen i allmänhet tillhör de ärliga och ödmjuka människorna. Ärliga människor har lättare att samarbeta med andra människor och uppskattas ofta av omgivningen. Samtidigt riskerar de ärliga och ödmjuka ofta att bli exploaterade av oärliga egoister. Ärlighet är dock extremt viktigt. Ärlighet göder tillit, förtroende och samarbete medan oärlighet göder misstro, korruption och exploatering.

Mitt eget tillägg när det gäller just Sten-Erik, Jörgen och Johan – som alla tre under årtal lagt ner massor av arbete i styrelsen – är att de är fantastiska lagspelare och kanontrevliga personer. Stort grattis till er!

Omi Söderblom Mohammar

ÄR CARL-GÖSTA EN TYPISK LINDHÉ?

En vintrig dag i början på mars anlände jag till Calle i Val-lentuna. Med mig hade jag uppdraget att för Lindhébladet försöka ta reda på om det finns några typiska ”Lindhéska” släktdrag hos honom.

Calle bor tillsammans med sin hustru Lena i en villa på en avstyckad del av fädernegården Freden. Lena öppnade, bjöd in och medan hon gjorde iordning kaffe hälsade jag på katten Nils, en JÄTTEKATT! En Maine coon fick jag veta. Hanar kan väga upp till 10 kg och rasen är mycket snäll och fridsam. Det sägs att dess ursprung är en korsning mellan en katt, som nybyggarna tog med från England, och en tvättbjörn i Maine. Nisse var först lika välkommande som matte men tittade sen snett på mig tills jag förstod att resa mig från pallen, som jag satt på. Den visade sig vara hans stege upp till matskålen på bänken!

Efter en stund kom Calle in från promenaden med hunden Blixt. Den gamla kära och vackra västgötaspetsen Dacke hade fått gå vidare i början av december och lämnat ett stort tomrum efter sig. Så nu hade Blixt, också han västgötaspets, kommit in på prov. En tre och ett halvt år gammal hane, mycket stilig och tillgiven och som dessutom kom bra överens med Nisse katt. Djurintresset fanns redan hos Calles föräldrar. Hans mamma Carin drev kennel, trimmade hundar och var internationell domare av alla hundraser. Pappa Gösta och Carin hade också varsin ridhäst på Freden. Trots att Gösta förlorat sin ena arm red han och Carin varje dag. Och det alltid vid samma tidpunkt på dagen!

Vi kom att prata om Fordyce. Skolan i Skottland där fem ättlingar i fyra generationer efter Jeane Smith fick gå som frielever. Jeane gifte sig med en svensk, Petter Engström i Göteborg, och Calles farfar, Richard, var fjärde generation efter dem och han var en av de sista frieleverna. Gösta gick också där men mot betalning. När Calle avslutat skolan kom frågan upp om Fordyce. Men skolan var nu kommunaliserad och det fanns inte längre möjlighet att komma dit som utländsk gästelev. Istället gick Calle ett år som jordbrukslev och för att lära engelska på en bondgård, Cardenden i Fife, strax norr om Edinburgh. Han blev god vän med familjen och har hållit kontakt och besökt den nu och då och ska i år besöka änkan till dåvarande bonden. Dock är gården inte längre i familjens ägo.

Efter militärtjänstgöring jobbade Calle på byggen och läste till byggnadsingenjör på STI. Han och Gösta startade ett företag som lade industrigolv där pappa Gösta var säljare och Calle arbetsledare. Verksamheten hade både framgångar och motgångar vilka senare enligt Calle delvis berodde på att de inte var tillräckligt tuffa mot kunder

och medarbetare. Men de hade ett nytänkande som gäller än i dag.

I början av 80-talet byggde Calle en industrihall på Freden dit tillverkningen av segelbåtar i plast och diverse plastprodukter som tankar för diverse industriella ändamål, flyttades från gamla logen på freden. Parallellt med arbetet i plastfabriken arbetade Calle från 1987 på Arlanda med catering av flygplan. Detta efter att han sålt industrihallen och flyttat tillbaks kvarvarande tillverkningen till gamla ladan. Han fick en fast anställning på Arlanda där han jobbade skift. Detta gjorde att han kunde driva plastfabriken i liten skala med en anställd, som han jobbat ihop med Open Office sedan 1958. På Arlanda fick Calle med sin sociala läggning bra kontakt med arbetskamraterna och han minns detta jobb med glädje som det trivsammaste under sitt yrkesliv. Plastfabriken såldes 2004.

Calle hade viss talang för ridning men ville inte praktisera. Istället har han tillsammans med sin bror Staffan kört och tävlat snabba båtar i bland annat Roslagsloppet. Segelflygning har också varit hans stora intresse. Han segelflyger fortfarande i plan av den typen, som tar sig upp med egen motor, och han är mycket engagerad i flygklubben.

Carin var en vänlig och omtyckt person men hon var också slagfärdig och påhittig. Hon hade en förmåga att komma in och få ett bord trots att den utvalda restaurangen var fullbokad. Och hon drog sig inte för att kalla på hovmästaren och klaga om det var befogat. En gång när kalvnjurarna till kvällens leverans i den egna cateringrörelsen inte var tinade kördes de i tvättmaskinen. Och så var saken löst. Och om man öppnade kylskåpet hemma så kunde man mötas av djupfrysta möss – mat till sällskapsormen!

Gösta var ingen hårding men hade en stark rättskänsla. Han var inte alltid så diplomatisk vilket visade sig kunna vara en tillgång när man skulle lösa tvister i föreningslivet. Gösta var också mycket noga med sitt utseende, snobb sa en del.

När vi sitter vid kaffet och pratar så får Lena samtal från dottern Kajsa, som sitter i bilen på väg hem från fjällen. Lena passar på att fråga henne om hon tycker att det finns några typiska Lindhéska släktdrag. Ja säger Cajsa, intresset för djur och hästar.

Ja, vilka är då de typiska Lindhéska släktdragen?

- Det är ju uppenbarligen så att Calle tycker om djur. Men det gjorde ju både Carin och Gösta.
- Calle är trogen gamla vänner och är släktkär. Men, säger Lena, det var både Carin och Gösta.
- Calle tycker att han och Gösta inte var så tuffa i företaget som hade behövts. Kanske ett Lindhéskt släktdrag!
- Calle är en mycket social person. Något som nog i första hand kommer från Carin.
- Calle har varit mycket intresserad av snabba båtar med god framgång och av segelflygning. Kanske ett engagemang som liknar Carins intresse av hundar.
- Gösta var inte så diplomatisk vilket jag uppfattar att Carin var. Och Calle är här mer lik Carin.
- Rättskänsla hade Gösta men, säger Lena, det hade även Carin och det har Calle också ärvt.

Min slutsats är att det hos Calle inte verkar finnas så många typiska och unika Lindhéska drag. Han har drag som båda föräldrarna förmedlat och väl så många unika, och kanske fler, drag av Carin. Mer Bomansk än Lindhésk kanske man kan säga.

Sten-Erik Lindhé

✘ ✘ ✘ ✘ ✘✘

ÄR VI PÅ VÄG MOT SOTDÖDEN?

Frågan är dramatisk, men faktiskt berättigad. Låt oss utveckla tankegångarna och inledningsvis klargöra att den eventuellt drabbade är släktföreningen.

Mörka moln börjar framtona på himlen och grundproblemet består i att vi är för få medlemmar i släktföreningen och konsekvensen av det att vi har en ekonomi som börjar få svårt att täcka de löpande kostnaderna. Mot denna bakgrund har styrelsen fattat beslut om en del förändringar för att klara av situationen här och nu. På sikt behöver vi bli fler medlemmar och fundera på föreningens verksamhet.

Förändringar här och nu:

Föreningens hemsida läggs ner och på detta sätt sparar vi 900 kr/år. I fortsättningen finns vi på facebook (Johan Otto Frans Lindhé - Släktgrupp). Sök på Lindhé om du inte redan provat på detta. Gruppen har idag 84 medlemmar, dvs några fler än släktföreningen.

Fram till nu har vi haft ett plusgirokonto, men Nordea har höjt årsavgiften till runt 700 kr/år, så framgent får ni betala medlemsavgifterna som en banköverföring eller med Swish.

Vi avser också lägga fram ett förslag för stämman om ett år att höja årsavgiften till 200 kr och då håller vi det etablerade tempot med mindre höjningar vart 30:e år. Mer om detta närmare släktfesten 2019.

Årets LindhéBlad har, som synes, också en något mer ekonomisk utformning än det hade förra året då trycket sponsrades. Dock hoppas vi naturligtvis att läsvärdet skall vara lika stort som vanligt för oss som tycker att vi tillhör en väldigt trevlig och intressant familj och släkt.

Och till sist, medelåldern i föreningen stiger och antalet medlemmar har minskat under en rad år. Skall vi ha föreningen kvar behöver vi alla (inte bara styrelsen) ta ansvar för att lotsa in nya medlemmar i vår gemenskap.

Med gott hopp inför framtiden!

Jörgen Lindhé
För styrelsen

SILVANA IMBERT 90 ÅR

När jag var 2-3 år fick jag en underbar "barnflicka". Det var mammas kusin Silvana Lindhé, dotter till mormors (Elna) bror Roland och hans italienska hustru Marguerita.

Familjen bodde i Turin, där Roland var chefsingenjör på Fiat och familjen talade italienska hemma. När Silvana var 17-18 år kontaktade Roland mamma och frågade om inte Silvana kunde få komma till oss för att lära sig svenska och samtidigt ta hand om mig. Så blev det och Silvana gick in för sin uppgift med hull och hår såväl hemma i Stockholm som på min mosters och morbrors (Brita och Carl Söderberg) Marieberg och Karshamra där mormor hade ett hus, där Silvana och jag tillbringade en sommar. Silvana var också med oss i familjen och mormor på familjen Lindgrens hotell på Vemdalskalet.

Silvana, som tidigt hade en känsla för elegans och vackra kläder, ville att också jag skulle vara finklädd när hon var ute med mig om dagarna - ofta i slottsparken på Karlberg, där pappa tjänstgjorde på Krigshögskolan. När mamma träffade andra officersfruar på Karlbergsbaler och liknande berättade dom att deras barn lekte i parken. Då sa mamma att också hennes yngste son gjorde det och då sa dom: jasså det är den lille prinsen med de fina kläderna!

Huvudsyftet för Silvana var ju att hon skulle lära sig svenska, vilket gick utmärkt, men hon talade svenska blandat med italienska när hon var med mig, vilket gjorde att jag, som just börjat prata, blandade svenska och italienska utan att alltid veta vilket som var vilket. Mormor har berättat att jag vid ett tillfälle, när hon hade en dam-bjudning, frågade henne: djävlar och fan, vad heter det på svenska.

När Silvana återvände till Italien saknade jag henne mycket och kommer för alltid minnas hennes omsorger om

mig. För Silvana skulle snart en stor karriär ta sin början. Hennes klassiska skönhet och elegans var påfallande och naturligtvis ville hela modevärlden ha henne i sitt "stall". Snart blev hon stjärnmannekäng hos det stora modehuset Balenciaga.

Några år in på 50-talet kom Balenciaga till Stockholm för en stor modevisning i Stadshuset. Visningen uppmärksammades mycket i svenska medier, inte minst för Balenciagas svenska stjärnmannekäng, och i sitt reportage från visningen hade Svenska Dagbladet en stor bild av Silvana på första sidan. Gissa om jag var stolt över att ha haft denna superkändis som "barnflicka".

Svenska Dagbladet 25/3 1955

Så småningom träffade Silvana den italienske antikhandlaren Nino Imbert. De gifte sig och bosatte sig i en magnifik takvåning i Milano – på en av stadens mest exklusiva adresser: Via Santo Spirito 3. I gatuplanet hade Nino sin antikvitetsaffär. Jag har ett par gånger haft glädjen att besöka dem där.

1995 var jag generalsekreterare för VM i friidrott i Göteborg. I samband med det var Silvana på besök hos sin bror Dick i Göteborg och hon kontaktade mig. Jag gav henne och Dick med familj VIP-biljetter till VM. Efter VM var Silvana hemma hos mig på middag i mitt göteborgshem. Det blev en lång och mycket trevlig kväll. Sedan dess har vi tyvärr inte träffats. För några år sedan var jag på genomresa i Milano en dag och råkade passera Via Santo Spirito och ringde på vinst och förlust på Silvanas porttelefon, men fick inget svar dessvärre.

Jag tänker ofta med stor värme på Silvana och gratulerar henne varmt på 90-årsdagen.

Ulf Ekelund

CHRISTER SÖDERBERG 80 ÅR

Flygning har varit Christers intresse under en stor del av livet. Under tonåren handlade det om modellflyg. Jag minns lukten från källaren på Marieberg, där han och hans kompisar körde motorerna. Det fortsatte senare med mycket tävlande som bl a resulterade i två SM-vinster.

Efter studenten, när han skulle göra militärtjänst, sökte han förstas till Flygvapnet där han blev reservofficer. Han flög bl a J 29 Flygande Tunnan.

Vid en flygning med Tunnan gick det inte så bra. Motorn stannade på 10 000 meters höjd. Han försökte återstarta flera gånger, utan framgång. Under tiden sjönk planet successivt. Han ville nödlända på flygfältet, men fick inte för flygledningens eftersom han hade för få flygtimmar på J 29. Återstod då bara att skjuta ut sig med katapultstolen. Väl nere nära marken fastnade fallskärmen i en trädtopp, och han blev hängande oskadd några decimeter ovan marken.

Efter examen från KTH:s flyglinje var dags att söka jobb och det blev på Flygförvaltningen i Flygvapnet som flygingenjör, där han bl a hade hand om upphandling av helikoptrar från Italien och Japan. Nu lärde han sig också flyga helikopter, vilket han sagt var svårare än att flyga flygplan, men mest handlade det nog om olika tekniker.

Efter 16 år på Flygförvaltningen kom han på andra tankar, det som har präglat Christers liv de senaste 30 – 40 åren, nämligen småskalig vattenkraft, men även vindkraft. Han var under många år ordförande i SERO – Sveriges Energiföreningars Riksorganisation, en samlingsorganisation för förnybar energi. Han har varit delägare i över 20 vattenkraftverk, ett är Mackmyra där han även aktivt deltog i uppförandet av nya Mackmyra kraftstation. Den gamla kraftstationen från 1918 blev hem för ett välkänt whiskydestilleri.

Veteranbilar är något annat som har tagit stor plats i Christers liv. Han har haft ganska många, men f n har han ”bara” två, en Nash från 1930 och en Bentley från 1957. De får ibland vara ute och lufta sig när det är sommar. An-

nars har han haft litet otur med bilkörning, där han fått en del skador. Den senaste var för 20 år sedan, då han körde av vägen in i skogen. Han hittades medvetslös, hängande upp och ner med ett stort blödande sår i huvudet. Lyckligtvis kom en civil ambulansförare förbi och såg bakljuden från bilen inne i skogen och räddade Christer.

Flygintresset återkom emellertid på äldre dagar, vid 70-årsåldern började han flyga ultralätta sportflygplan och några år senare återupptogs modellflygningen med de gamla flygkamraterna från Södertälje.

Att Christer klarat sig vid alla tillfällen då otur och olyckor inträffat gör att jag är väldigt glad att min storebror fortfarande är i livet!

Syster Stephanie

✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ✕

STEN-OLOF WESTERLUND & NANNA WESTERLUND

Sten-Olof Westerlund (1926-03-10 - 2017-10-26) föddes i Mo, Helgum, som yngste son till Nanna (f. Lindhé) och Georg Westerlund. Redan vid tolv års ålder förlorade han sin mor och växte upp med sin far och syskonen Margit och Eric. Hans fastrar Alma och Märta blev till stort stöd under uppväxten.

Fadern ville att han skulle ta över gården i Mo, men han sökte sig istället till lärarseminariet i Umeå. Med sig därifrån fick han inte bara en lärarexamen utan även en fästmö. Han och Blenda (f. Sjöberg) gifte sig 1961 i Gammelstads kyrka och bosatte sig i Valviken, Helgum. Inom några år föddes barnen Eva, Lars och Tomas.

På fritiden vistades han gärna i naturen. Som ung var han aktiv inom både fotboll och skidåkning. Jakt och fiske var också stora intressen. Han upplevde en stor gemenskap i Mo jaktlag och berättade gärna jakthistorier.

Sten-Olof var verksam som lärare i bl.a. Rådom och Långsele, men sin längsta tjänst hade han på Helgums Kyrkskola, där han blev kvar till pensioneringen. Han var en mycket uppskattad lärare, som gärna ordnade roliga aktiviteter för sina elever, som t.ex. tipspromenader i skogen. Han älskade att se eleverna sjunga och spela teater, och skolans julavslutningar var alltid välgjorda och populära.

De sista åren fick han svårare och svårare med rörligheten, men med hjälp av elopeden kunde han ändå hänga med. Den tog honom ofta till Sollefteå GIF:s hemma-

Nanna Westerlunds (f. Lindhe), barn, barnbarn, barnbarnsbarn och barnbarnsbarnbarn (med respektive i vissa fall) i Mo, Helgum, sommaren 2016. Sten-Olof längst till höger i rutig skjorta.

matcher, där han var en trogen supporter. Sten-Olof sörjs närmst av hustrun Blenda, barnen Eva, Lars och Tomas samt barnbarn och barnbarnsbarn.

Några ord om hur Nanna Lindhé (en av de nio syskonen från Väppeby gård i Bålsta) hamnade i Mo och blev fru Westerlund:

”Nanna arbetade som guvernant (dåtidens au-pair fast inom landet) i Härjedalen och Jämtland. Efter det var hon fast besluten att det var i Norrland hon skulle bo. Hon gick på fackskola och utbildade sig till hemkonsulent, och som sådan fick hon jobb i Helgum. Där höll hon kurser i matlagning, handarbete och allmän hushållning.

Nanna blev vän med fru Alma Näsmark i Mo, jag tror att hon kan ha bott inneboende där någon period. Och det var på den vägen hon träffade Almas yngste sväger, Georg. De blev ett par och gifte sig i september 1920.

Almas man Lasse Näsmark var den äldste av syskonen, och den som övertagit släktgården. Han hade byggt det nya huset på gården 1900, varvid det gamla timmerhuset flyttades till en grannby av system Karin och hennes man, och föräldrarna fick en föderådslägenhet om två rum och kök i östra delen av det nya huset. Lasses far hade dött ung, ett par månader innan brodern Nisse föddes, och modern var omgift, därav kom att de andra syskonen hette Westerlund. Georg var yngst av alla.

När Georg och Nanna gifte sig inredde de en lägenhet om ett rum och kök på övervåningen i östra delen av huset. Där föddes Margit 1921 och Eric 1922, men sedan blev bostaden lite för liten och familjen hyrde ett litet hus på granngården, där deras yngste son Sten-Olof föddes 1926. Lasse och Alma fick aldrig några barn, så när Lasse fick cancer sålde han hemmanet till Georg. När Georg och Nanna tog över efter hans död, var det Alma som fick flytta in i föderådslägenheten. På gården bodde även den ogifte brodern Nisse i Bryggstugan, och i den lilla lägenhet som Georg och Nanna först bott i flyttade system Märta in. Hon hade jobbat som hushållerska men flyttade hem när arbetsgivaren dog.

Georg drev ett företag ihop med en kompanjon. Denne kompanjon förskingrade pengar ur företaget, och Georg blev tvungen att sälja gården till sin bror Theo för att betala skulderna. Han och Nanna bodde dock kvar och förvaltade stället tills de fått ihop tillräckligt för att kunna köpa tillbaka det. Nanna jobbade som hemkonsulent även som gift, kanske lite ovanligt på 20- och 30-talet.”

Eva Westerlund

FARBOR ERIKS DAGBOK

Del 3: Originaldagboken över marschen till Shiraz 1.3-5.4. 1912. Nionde avsnittet, 28 mars – 1 april.

28 mars, Khane Khoré - Ljum natt i månsken

Sent i går kväll kom en utskickad från amniebefälen med gåfva: en vacker, nyss skjuten gazell, af hvilken horniga djursort det lär finnas massor i dessa trakter. Han fick i gengåfva en urkedja, budet fick såsom drickspengar 1 toman (ung. 3.50), enligt vår läkare det minsta en sådan pamp som Siefert kan gifva. En "lugn stund" vid samovaren och romflaskan där uppe på taket. Genom döröppningen – dörr fanns förstås ej – hade vi en vacker tafla att se på. Närmast lerbyns grå tak, så en grön, smal rand (=odlad mark), sedan den gulgrå öknen med blåvioletta berg bakom och aldra längst bort snöhöljda höga ryggar.

Natten var ljum med vackert månsken och jättstor ring kring månen. Sömnens god ty man behöfde ej vakna af morgonkyllan, som kommer då det är klart. Morgonen var tämligen mulen och det tycktes luta åt regn. Därpå blef dock intet ehuru det hängde öfver en hela dagen. Detta senare jämte en sval vind var mycket bra med hänsyn till vår långa dagsmarsch, 42 km, och den omständigheten att ej en droppe vatten fanns att få under hela dagen förrän här. Under en gassande sol är en sådan situation obehaglig nog för i synnerhet dragdjuren.

Vägen häremellan och Sourmeh är visserligen fast men delvis mycket stenig och delvis går den genom starkt vågig terräng. Med odlingarna var det tvärt slut i morse och det blef åter den smårisiga öknen. Under första hälften af vägen smalnade öknen mellan de sig närmande bergen, men vidgade sig sedan åter. Något pass blef det ej.

Ökensoppa i en rymlig seraj

Khane Khore består af ett hus, en enda seraj – och en halft förfallen oduglig dito. Framför ligger en liten trädgård af blommande mandelträd, genom hvilken en bäck med klart och bra vatten flyter. Serajen är mer än rymlig för vårt behof både beträffande folk och hästar. Och själfva ha vi fått två relativt stora rum i huset, därpå såsom alltid ett rum för kocken och kalfaktorerna. Men i Peterséns rapport hette det att det var en trång och dålig bivack! Mystiskt!

Igår hade vi en "venetiansk afton" påhittad av klassiken (?/SN) Hasdoullah Beg. D.s.v. våra medförda kulörta lyktor hängdes på väggen (en mycket god lyktsort och stark). Konservbuljongen var mager, hvarför jag hjälpte upp den med rom och valnötter samt döpte anrättningen till ökensoppa. Befanns utmärkt. Äfven var gasellen en angenäm bekantskap att göra.

Det synes bli oväder. Aftonen blåsig och kall. I öknen uppträdde idag sandfärgade, sopptallrikstora sköldpaddor med kraftiga skal. De lära vara oätbara.

29 mars Dehbid - Upp i bergen mot sydväst

Ja, nu ha vi nått den ostligaste punkten på vägen, den där vägen bryter af mot sydväst mot Shiraz. Summa 493 eng. mil äro nu bakom oss, framför oss nära 100. Så det börjar ju lida mot slutet af färden. Allting har hittills gått mycket bra och tur har vi ju haft med vädret. Häremellan och Shiraz är vägen betydligt sämre och osäkrare än förut. Särskilt blir det illa ställt om vi få regn några dagar ty i så fall svämma en del strömmar öfver nu på våren och sumpmarker fyllas med vatten, stundom så att vad af ett par kilometers längd uppstå. Öfver dylika är det ej möjligt gå med fourgonger. Vi skynda nu på så fort som möjligt medan vädret är bra.

I morse afmarscherade vi kl. 5.30 fm. just i soluppgången. Den senare dock ej vidare tilltalande ty himlen full af tunga moln. Luften ljum och stilla. Men det blef snart annat af. Vägen började genast gå uppför bergen och vi stego ett par timmar ideligen upp, sedan blef det än upp än ner på de jordklädda bergen. Här och var blommande med röda blommor en risig buskväxt, närmast påminnande om slån. En stark blåst svepte hela tiden om oss och gjorde fotmarschererna till en behaglig nödvändighet. Nödvändiga voro de redan till följd af de starka stigningarna. Folket måste hjälpa till på några ställen för att i ansatser få upp fourgongerna på höjdkammarna.

Natt i röfvarnäste 8 000 fot ö.h

Vi 11-tiden kommo vi fram till Dehbid, en af de högsta punkterna i södra Persien, 8 000 fot öfver hafvet. Så nära himlen har jag för min del aldrig varit förut. Men det blir nog ej sista gången jag gästar denna plats. Luften är mycket tunn och hästarna bli mycket lätt anfädda. Det lär vara rätt vanligt att européer få näsblod här, men det ha vi ej känt af. Ibland tycker man dock att det kommer för litet luft in i lungorna, och då och då måste man ta ett djupt andetag.

Dehbid ligger mycket ödsligt här uppe bland bergen, några smärre byar ligga i närheten. Där bo folk som uteslutande lefva af röfverier. Karavanserajen där vi tagit in är af den vanliga fästningsformen, rätt ny, stor och rymlig. Vattnet i D. Är ovanligt klart, friskt och godt. Själva bo vi hos telegrafinspektören (telegrafstation här) Mr Isacsson, engelsman, gift med en berlinska. Hyggligt folk. Vi njuta af deras bord som är godt. Annan dryck än vatten ha de ej sett på två år, så att vår vodka var mycket välkommen.

I serajen ligga f.n. ett tjugotal ryttare tillhörande konsul

Knox' f.d. eskort (det var Knox vi mötte vid Maiar). De äro naturligtvis också en sorts röfvere som man måste ha ögonen på.

Dehbid är det sista stället man kan räkna på att få köpa något. Vi ha lyckats komma öfver mjöl och nu bakar befolkningen under väpnad kontroll vid varje tråg och varje säck. Nu en lugn stund efter lunchen i gästrummet där vi bo. Stormen tjuoter utanför och de höga platanerna vaja som gräs. Mr I. säger att 25 af 30 dagar är det alltid storm.

Fortsatt färd medförande två fångade röfvere

Natten förflöt emellertid lugnt, vinden bedarrade något och ett stridt regn föll till men för vägarna som blefvo djupa och klubbiga som beck. När vi gåfvo oss af den 30. på morgonen hade emellertid regnet upphört, solen stack fram vid 6-tiden och det blåste hårdt. Detta hade till följd att vägarna snart torkade upp, så att efter ett par timmars marsch hade vi åter fast väg.

1. april Saadatabad - Beredda på röfvaröverfall

Den 29. på aftonen rapport om röfverier i närheten af Dehbid. Kunde intet göra. Det uppgafs också att röfvarna tänkte sig mot Dehbid denna samma natt. Bevakningen skärptes därför ytterligare och N. flyttade ner till serajen. Mr I. uppgifver att trakten kring D. Är en af härdarna för röfvarna, men att de ej våga sig på en karavan e.d. om den eskorteras af ett 40- à 50-tal väpnade män. Själff känner han fullkomligt förhållandena angående röfverierna, något hvarom man i städerna har högst dunkla och oftast felaktiga föreställningar.

Mr I. nödgas själf med sin tjänare hålla vakt på taket om nätterna så snart han får veta att röfvarna äro i faggorna. Ibland mutar han anförarna för banden med ett hundratals patroner för att slippa bli röfvad. Ej underligt att han förefaller ganska nervös. Synes emellertid vara en ganska modig man som ger lifhanken fan. Berättade många exempel på röfvarnas och stammarnas framfart. Särskilt framhöll han arabernas dolskhet. Dessa senare bruka draga här uppåt på somrarna för att senare på året dra sydöst ut åt Beloutsjistan till.

Vi medförde från D., som ej alls är en stad som det troddes i Teheran, två fångar. Dessa hade Petersén tagit då de jämte en del andra just höllo på att röfva en karavan när han befann sig i Dehbid. En god kupp. De ha sedan suttit inburade i karavanserajen och vaktats af några amniefolk, hvaraf finnas 7 st. i Dehbid. Fåhundarna ha nu med bakbundna händer förts af en ryttare, en gendarm till fots bakom.

Strax invid D. ligga en del gamla ruiner från forntiden, I. visste ej hur gamla de voro, trodde 700 år f.Kr. Han hade där funnit en del gamla mynt, bl.a. gammalgrekiska, som han visade.

Vägen stack upp bland bergen, rätt ojämn och mycket stenig, men bra nog nu vid torr väderlek. Vi följde ej den vanliga fourgongvägen utan en något östligare karavänväg som uppgifvits vara bättre. Vete fan om den var det, ty starkt kuperad och ett par otrefliga bäckar. Gick genom tufvig ökenmark där en slags mynta blommade och mätade luften med sin starka lukt.

Hadjidad, ingen seraj, sov utomhus

Vid 2-tiden anlände vi efter blott ett par mils marsch till Hadjidad, där vi gingo i bivack.

Ingen seraj, blott en snuskig håla med gångar och lerfällor för folk och getter uti. Alltså lågo vi ute med både hästar och folk. Själfva knöto vi oss under ett fourgongtak, där kulörta lyktor hängdes i taket. Det blef en vacker, pittoresk afton. Vår Herres stora nattlykta lyste utanför med nästan fullt ljus, och hos trupperna sprakade de små lägereldarna med sina rykande samovarer vid.

Endast några hundar skjutna

Stor veklagan bland kvinnor här, ty det befanns nämligen att våra två fångslade skurkar, som tillbringa nätterna bundna vid hvar sitt träd, hade anhöriga på detta ställe. Flera stor röfverier inrapporterades samma dag ha ägt rum i närheten af starka band. Ett nattligt anfall på oss var därför ganska sannolikt. Stark bevakning. Förbudet vid lifvets förlust för en hvar att lämna sitt kvarter o.s.v. Själf knöt jag mig – såsom daghafvande ofvanpå ”Drifbanken” fullt klädd och med alla vapen i räckhåll. Natten, som blef kall, förflöt dock lugnt med undantag af ett fördubbladt larm af hundrackor, så att jag passade jag på vid en visitation af posterna att aflifva ett par stycken af dessa högst obehagliga skabbiga djur. Så blef det lugnt. Då och då hördes blott sjakalernas klagande tjut stora tystnaden.

Fourgongerna fast i sankmarker

På morgonen den 31. satans kallt, speciellt om klorna. Vaknade med min person delvis höljd af rimfrost. Den tidiga frukosten afäts kl. ½5 under stönande och huttrande. Så iväg igen kl. ½6. Nu bar det återigen uppför och då vi åter kommit in bland bergen träffade vi på talrika, af bäckar genomskurna, sankar ångar hvilka måste passeras. Då det regnat starkt stå de under vatten till en bredd af 2 km. Nu obetydligt vatten. Men i alla fall fastnade ett par fourgonger 3 gånger och kunde ej fås loss förrän 6 hästar voro för och folket höggo i hjulen. Tur att regnet varit så kort. Vid 9-tiden var det slut med ångsmarkerna. Terrängen blef åter hård och stenig, det bar upp och ner öfver branta backar hela dagen till framåt kl. 1 då vi återigen hade att passera sankmarker och bäckar med lös botten. Samma historia som på morgonen, ehuru lättare. Ännu hafva våra plankor ej behöft tagas i anspråk.

Bivack i Gadarabad

Vid pass half 3 kommo vi fram till en by kallad Gadarabad, där vi gingo i bivack, ty seraj fanns ej. Nya historier om röfverier, t.o.m. hade röfvarna varit nog fräcka att röfva efterblifna delar af en oss åtföljande åsnekaravan, och detta ej långt från vår kavalleriburna efterpatrull. Tal i G. om röfvarbefästning på ett berg helt nära. En officer med

10 man sändes dit, befanns lögn, men gruppen kvarstannade såsom fältvakt ty höjden behärskar vår bivackplats.

Tog vid den nedgående solens sista strålar ett par fotos af vårt fourgongtak med middagsmålet under afätning framför.

Här liksom i D. – och som det lär vara hela vägen ner till Shiraz – vägra folket att mottaga silfvermynt af äldre datum, ehuru officiellt fullt gångbart mynt och af t.o.m. bättre silfverhalt än de nya mynten. Förbannade drumlar på banken i Isfahan som lämnade sådana pengar då de kände förhållandena! - Dagsmarsch 36 km.

Persiska äldre silvermynt. Bild från Google

Blommande öken

Efter ny frostnatt iväg kl. 6. Vägen bättre än i går, men delvis sandig och tung, ideligen upp- och nedför backar genom den tufviga öknen, där blommor nu börja visa sig. Utom tulpanens hvita och hästdrufvans mörkblå färger som vi i flera dagar sett visa sig nu andra kulörer. Mest enstaka representanter för Compositae och Leguminosae samt tufvor af Sedumarter.

Genom ett imponerande pass

Kl. 11 var jag framme med fourgongerna vid det omtalade långa och svåra passet. Kavalleriet redan där och ordnat bevakning vid mynningen.

Jag glömde nämna att i går mötte en utskickad från Petersén med bref angående svårigheterna under den återstående delen af vägen, den värsta biten är nämligen kvar. Bl.a. tre svåra vadställen hvilka äro omöjliga att passera strax efter några dagars regn. Ett par strömmar behöfva ock öfverbroas o.s.v.

Vår vän Jaffar Khan sändes genast med budbäraren och en man i förväg att rekognosera närmare och vidtaga förberedelser. Då vi framkommo till ofvan nämnda pass be-

fanns det att Jaffar uppåddat 20 amniemän som han snokat reda på och gifvit dem order att besätta och bilda poster på vissa ställen i passet. Bra gjort af Jaffar. En och en half timmes rast framför passet, som med sina höga bergvägar erbjöd en imponerade anblick. En mycket lugn och skön stund. Skönt få se lite "terräng" igen.

Marschen in i passet anträdde sålunda: Amniefolk samt kavalleripatruller, på höjdkammarna, så N. med ryttafördelning med förpatrull, sedan jag med fourgongerna, kompaniet och en kavalleripatrull. Marschordning inom hufvudstyrkan: En förpatrull om ett befäl och 8 man, fourgongerna med kompaniet å ömse sidor invid fordonen, en efterpatrull om ett befäl och 8 man, slutligen en kavalleri-efterpatrull.

Passet, som saknade fiender, är 50-200 m bredt i botten med mycket branta, delvis lodräta väggar rikt bevuxna med buskar, af hvilka en hel del börjat grönska. På botten rinner i en massa krokur en grund bäck med fast och stenig botten. En ljum luft och ljufliga vållukter från en mångfald blommande vårväxter slog emot oss därnere. Passet är 3-4 km långt. Natur-scenerierna som dess väggar erbjuda äro högst storslagna och intressanta. Här och hvar utsprång som liknade fort, underst på utsprången talrika grottöppningar. Här och hvar remnor för regnbäckar. Tog foto af ett utsprång, ehuru ej från bästa sidan ty solen hindrade detta.

Ankomst till den treffliga byn Saadatabad

Under senare delen af dagen har vår väg i hufvudsak burit något nedför. Sedan passet passerats kommo vi ut på en slätt, omsluten af bergen som här rundt om vidgade sig till en aflång slätt cirka 1 mil lång och ½ mil bred. Det var varmt härnere fast det blåste rätt friskt. Grönskande pilar, cypresser och andra träd mötte våra af ödsligheten uttråkade ögon samtidigt som en mångfald af vållukter stack oss i näsan från blommande mandel-, äppel-, päron- och andra träd och buskar, växande inom murarna af den lilla treffliga byn Saadatabad. Inom murarna odlas bl.a. äfven vin. Tyvärr fanns intet vin att köpa nu, hvilket vore välkommet, ty vårt förråd är slut med i afton och det är 3 dar sedan vi drucko vin.

Seraj finnes ej här. Vi bivackera strax utanför murarna. Själfva på en grön gräsmatta under en väldig nyss blommande alm. Jaffar kom nyss hit från sin rek.-färd. Medförde goda underrättelser. Han har byggt 5 små broar öf-

ver bäckar och raviner för fourgongernas öfverförande. Ett vad anses passabelt efter ½ timmes förberedelser af truppen själf.

Nu "haser" middagen och intet finnes mer att anteckna. Det förstås att ständiga klagovisor öfver röfverier numer ideligen inflyta. Noteras ej hädanefter.

Text genom Sten Norén

SLÄKTENS GRAVPLATSER

Vartefter tiden går så förvinner kunskap om var olika släktingar är begravda. Ett tema i detta nummer är gravplatser då styrelsen tycker det kan vara intressant att ha kunskap om detta. Ambitionen skulle kunna vara att släktföreningen håller en egen förteckning av detta som en service till medlemmar.

Men finns inte detta sökbart på nätet undrar du? Ja det stämmer delvis. Det finns ett antal webbplatser där det går att söka fram var personer är begravda om man har bra uppgifter. Vi i styrelsen har provat ett antal sådana webbplatser och lyckats hitta var släktingar är begravda. Vi har dock samtidigt konstaterat att dessa sidor inte är heltäckande och ibland har fel information eller att sökningarna ibland inte ger rätt svar. Sökningar via namn, datum, län, begravningsplats eller församling.

Webbplatserna är under utveckling men nu behöver man söka i flera olika. Det kan även finnas sökspärrar. Så det går inte att säga vilken webbplats som är bäst. Och då har vi inte ens försökt att hitta gravplatser utanför Sveriges gränser. Så därför finns behov av vi skapar ett eget register.

Man kan kontakta församlingarna själv. Det finns också äldre gravboksregister (från mitten av 1800-alet och framåt) tillgängliga som pdf, i vissa fall.

Skicka gärna mejl till föreningen med uppgifter om gravplatser.

<https://gravar.se/>

<http://www.finngraven.se/>

<http://www.svenskagravar.se/>

HittaGraven i Stockholms stad

<https://iservice.stockholm.se> (med kartsvar)

Johan Lindhé

Graven i Kristberg, Johan Otto Frans Lindhé

Gravsatta
Norra begravningsplatsen, kvarter 13C, gravnummer OO549

Rickard Wilhelm Lindhé • Advokat Gravsatt: 1927-01-28
Gerda Charlotta Lindhé • Änkefru Gravsatt: 1934-02-17
Emma Lilian Holm • Fru Gravsatt: 1944-11-19
Karin Gerda Lindgren • Fru Avliden: 1964-08-08 • Gravsatt: 1964-10-17 • UPPSALA
Elna Christina Rydberg • Doktorinna Avliden: 1980-08-31 • Gravsatt: 1980-10-27 • VÄSTERLED

Sök

ÄTTEFADERN JOHAN LINDHÉS GRAV

Johan Lindhés grav finns på Kristbergs gamla kyrkogård i Borensberg, Östergötland. Förra sommaren passerade Suzanne och jag med bil och stannade till för att titta på gravstenen. En pampig sten kantad av två mäktiga tujor. På gravstenen satt en skylt att ägaren ombads kontakta kyrkogårdsförvaltningen. Väl hemma tog jag kontakt och fick beskedet att man inte visste vem som hade gravbrevet och gärna ville ha en kontaktperson.

I gravstenen ligger också Johans son Janne och dennes två barn Allan och Stellan. Stellan har inga ättlingar här medan Allan enligt släktförteckningen har en dotter, Ulla, som

Johan Lindhé och Kristina (nu Trollsås) vid gravstenen 1977

är född 1929. Jag tänkte att det finns en möjlighet att hon lever. Så jag sökte på Hitta.se och fann henne och ringde upp. Vi pratade i en timme och jag skickade en bild på gravstenen och frågade om gravbrevet. Jag fick nedanstående mail som svar.

”Tack till dig för samtalet i dag, om då och nu. Så många människor - blev jag påmind om - lever i erfarenheten på det speciella sätt som en släkt gör. - Och tack för mailet, särskilt för bilderna. Bra att du anmäler dig som kontaktperson för gravstenen.

Jag påminnes också om att jag inte vet något om hur det gick till när det gjordes upp att min pappas urna skulle få

sättas ner i gravstenen. Den gången måste gravbrevet ha varit på tal. - Själva önskan har varit min pappas - min gissning - på grund av att han inte tyckte att han hörde hemma i sin första frus grav. Den var annars av storlek familjegrav. - Jag minns bara att en kyrkvaktmästare var underrättad, att min mamma och jag anvisats att ta kontakt med honom och att han var behjälplig vid gravsättningen.

Det gläder mig att cypresserna är lika stora. Så var det inte när jag hade kontakt med någon (dig?) och sa att jag skulle försöka ta dit ett utjämnande exemplar och sedan gick tiden ... Mitt dåliga samvete har lagt av sin verksamhet nu.”

För närvarande betraktas gravstenen som en historisk grav och skulle inte tagits bort även om man saknat kontaktpersoner. Men tiderna kan ändras så vi får bevaka den så gott vi kan!

Sten-Erik Lindhé

JUBILARER - 2018

95 År	
Welle-Strand Kirsten	4.11
90 År	
Imbert Silvana	23.1
Albert Ellen	1.9
Laakso Danita	24.11
85 År	
Ahlström Eva	11.4
Albert Kjell	25.5
Willner Eva	6.8
80 År	
Söderberg Christer	27.1
Åkesson Anne-Marie	41.8
75 År	
Whitehorn Alice	11.6
Muhr Anders	16.9
Ekelund Ulf	16.12
70 År	
Lindhé Sten-Erik	2.2
Rende Tavares Eva	29.6
Ahlgren Birgitta	11.7
Holmblad Lars	12.8
65 År	
Suchsdorff Jens	24.5
Larson Eva	10.9
60 År	
Lindhé Jörgen	27.2
Frieberg Jonas	2.4
Lindhé Johan	19.7
Söderbom Inger	25.7
Lindhé Eva	26.10
Westerlund Anne	5.12
Hagman Marie	6.12
50 År	
Ahlström Anna Karin	17.2
Lindhé Jon	12.3
Wijkmark Jan	13.9
Frieberg Heather	27.10
40 År	
Norén Malin	1.2
Beckman Jenny	10.3
Laakso Maria	12.4
Leissner Susanna	28.5
Ericsson Susanna	8.9
Nordlinder Maria	10.11
10 År	
Ericsson Leia	5.2

JUBILARER - 2019

100 År	
Welle-Strand Gabrielle	10.1
95 År	
Cronholm Marianne	13.5
90 År	
Lindhé Ulla	10.3
Andersson Inga	21.10
85 År	
Lindhé Carl	21.12
80 År	
Ahlgren Lennart	21.3
Schullström Ingegerd	9.7
75 År	
Grähs Ingrid	30.1
Hägg Urban	7.10
Norén Christina	2.11
Welle-Strand Kari	14.11
Kjelsen Karl	
Stuban Johan	
60 År	
Söderblom Jon	19.2
Sjöberg Rose-Marie	27.2
Höst Lindhé Kristina	25.3
Selin Eva	29.3
Rende Dag	4.4
Willner Anna KArin	9.5
Lindhé Ewa	18.5
Dahlén Rydeberg Karin	27.6
Nordström Helena	3.7
Laakso Jyrki	30.10
Torstenius Jan	30.10
40 År	
WalliusStina	9.1
Nordström Carolina	17.2
Östman Gunilla	27.3
Short Cederlund Antonia	10.4
Zitting Linnea	10.5
de Freitas Sara	1.6
Åqvist Gustav	23.8
Sumner Susanne	23.9
10 År	
Grähs Eriksson Isolde	23.2
Brunnström Elis	22.6
Ericson Filippa	29.6
Östman Rasmus	8.8
Lindhé Björn	20.8
Ojde Maja	
Sucksdorff Siri	

GIFTA

BBCACB Sanna Lindhé Ohlsson och Steve Hart, gifta 171217 i Adelaide, Australien. Sanna är dotter till Ewa Lindhé Ohlsson och Thomas Ohlsson

FÖDDA

BDGAADB - ALMA Ann-Charlotte Östman dotter till Gunilla (f.Brunnström) och Christian Östman, född 180120

BBECCBA - Kelwin Westerlund, son till Philip och Josephine Westerlund, född 180507

Listan bygger på den information vi har genom släktregistret och det som ni bidrar med. Vi försöker vara så uppdaterade som möjligt och ber om ursäkt ifall någon är omnämnd här av misstag eller inte kommit med. Hjälpt oss hålla registret aktuellt!

VÄRT ATT VETA

Föreningen har till **ändamål** att

- Verka för släktens sammanhållning
- Tillvarata släktintressen
- Samla släktens historia

Medlemmar i föreningen är alla födda, adopterade eller ingifta i ättelinjen från Johan Otto Frans Lindhé och hans tre hustrur Carolina Krusell, Sigrid Wulff och Sophia Blom. **Aktiv** medlem är den som fyllt 18 år och betalat årsavgift eller bor hos föräldrar som betalat årsavgift (en avgift per adress). **Årsavgiften** är **100 kr/adress**.

Anmäl dig genom att betala in till bankkontot eller swisha, gärna för tre år i taget, och skicka ett mail (slaktforeningen.lindhe@gmail.com) med uppgifter om ditt namn, adress, telefonnummer och e-postadress. Betala i första hand till bankkonto **SHB 6108 - 421 596 961** Släktföreningen Johan Lindhés ättlingar. Eller **swisha** till nummer **0735-346 490** Adressändringar eller **nyheter** och **ändringar** inom familjen mailas till slaktforeningen.lindhe@gmail.com för att registreras i medlemsregistret.

LindhéBladet skickas varje år till alla aktiva medlemmar med årsbrev, information om släkten och en medlemsförteckning.

Släktmöte med årsmötesförhandlingar och program för alla åldrar hålls vart tredje år och äger nästa gång rum **2019**. **Inbjudan** till släktmöte sänds till alla kända adresser, även icke betalande medlemmar.

Aktiva medlemmar får **Släktregistret** genom att sätta in portoavgiften på föreningens Swish eller bankkonto. Nya medlemmar får registret utan kostnad. **Släktkrönikan** av Brita Söderberg kan fortfarande finnas, kontakta Stephanie Lindhé i styrelsen. Släktemblet - Johans vapen som brosch i guld på blå botten beställs genom att sätta in 45 kr på föreningens Swish eller bankkonto.

Lindhéska släktarkivet M-7 369, 3:1+1/2 2 finns i Stockholms stadsarkiv, Kungsklippan 6, Stockholm. Hänvisa till ovan om ni vill besöka arkivet. Om ni vill lämna material kontakta styrelsen.

✂ ✂ ✂ ✂ ✂ ✂ ✂

SLÄKTMÖTE MED FEST 2019

Nästa år är det dags för stort släktmöte med fest!
Kom gärna med förslag på upplägg.

BETALA MEDLEMSAVGIFTEN

SHB 6108-421 596 961 eller
Swish 0735-346 490

100 eller 300 kronor

TACK!

STYRELSENS ARBETE 2017

Under året har styrelsen haft 2 ordinarie möten och ett möte för att kuvertera LindhéBladet för utskick.

18/1 2017 - Vid mötet i januari närvarade Omi, Sten-Erik, Jörgen, Rosie, Ann och Annika. Fokus låg på innehållet i nästa utgåva av LindhéBladet samt frågan om hur de aktiva medlemmarna kan bli fler.

3/4 2017 - Vid mötet i april närvarade Omi, Sten-Erik, Johan, Jörgen, Stephanie, Rosie, Ann och Annika. Tema för 2015 års LindhéBlad beslutades och artiklar planerades. En tidplan sattes upp.

Fram till utgivning i juni har styrelsen mycket kontakt via mail för att samla in det material som ska publiceras.

LindhéBladet 2017 gavs ut i juni och skickades till aktiva medlemmar i föreningen.

Annika Torstenius, sekreterare och redaktör

✘ ✘ ✘ ✘ ✘ ✘ ✘

FÖRENINGENS STYRELSE

Ordförande	Omi Söderblom Mohammar omimohammar@hotmail.com	0706-31 06 78
V. Ordförande	Sten-Erik Lindhé stenerik.lindhe@gmail.com	070-689 51 29
Sekreterare/Redaktör	Annika Torstenius annika.torstenius@gmail.com	0708-99 33 88
Kassör	Johan Lindhé johan-lindhe@hotmail.com	0735-33 76 38
V. Sekreterare	Jörgen Lindhé jorgen.lindhe@hotmail.com	076-868 60 95
Suppleant	Stephanie Lindhé stephanie.lindhe4@gmail.com	070-301 87 39
Suppleant	Rosie Sjöberg rosie.sjoberg@orkla.com	070-639 45 61
Suppleant	Ann Lindgren ann_lindgren@live.se	070-510 30 32

SLAKTFORENINGEN.LINDHE@GMAIL.COM

WWW.LINDHE.NU - (STÄNGS FEB 2019)

FACEBOOK: JOHAN OTTO FRANS LINDHÉ - SLÄKTGRUPP